

Вірність поезії

На Рівненщині та за її межами Георгія Сербіна знають передусім як редактора обласних газет «Зміна», «Червоний прапор» (нині «Вільне слово»), а згодом приватних видань, відомого журналіста, публіциста, краєзнавця. Проте він для численних шанувальників багатогранної творчості був і залишається поетом, співцем рідного краю, на слова якого написано чимало популярних пісень.

Про власні переживання юності, найпотаємніші сторінки зрілого життя йдеться в новій книзі Г. П. Сербіна «Щоб любити і жити» (вибране, поезія різних років, 146 с), яка щойно вийшла у рівненському видавництві «Волинські обереди».

Поштовхом до появи згаданого твору послужило настирливе наповнення дружини Анни Василівни (збірка їй і присвячена), яка зуміла перекопати його в тому, що варто подати на суд читачів найкращі поезії під однією обкладинкою. І це мудра порада. Адже він протягом творчого життя опублікував понад 300 віршів у різних виданнях України. Крім того, переклав на українську мову чимало віршів російськомовних поетів.

Як заявлено автором, ним відібрано третю частину із загальної кількості віршів, написаних у 1955-2015 роках. Вони різні, бо створені в часи, коли було інше життя і іншим був сам поет. Але одне в поезії лишається головним – його причетність до творення високих моральних і духовних орієнтирів.

Писати вірші Георгій Павлович почав у ранній юності, і у 18-річному віці дебю-

тував добіркою творів у районній газеті «Правда Зміївщини», що на Харківщині. З того часу і по сьогоднішній день, як він сам зазначає: «Починаю своє слово з вірша, бо у віршотворенні... не легко відшукати образне і соковите слово».

Вся ця істина простежується і в його книзі. З словом поет працює вдумливо, вимовливо.

Зрештою, з такими мірками Георгій Павлович підійшов і до побудови збірки.

Для зручності пошуку та читання творів Георгій Сербін об'єднав їх за тематикою і подав по розділах. Перший розділ присвячений рідному краю і природі; другий – Тарас Шевченко і вікопомне перебування його на Рівненщині; третій – героїзм українців у битві з кривавою навалю гітлерівських фашистів; четвертий – низький уклін батькам і шана всій родині; п'ятий – світле і полум'яне кохання та любов до ближнього; шостий – висока місія і обов'язок перед народом журналіста і письменника і, нарешті, сьомий – це переклади.

Кожний розділ відкривається рядками з віршів, які визначають його напрямом. Тут же вміщено короткі передмови колег з попередніх

поетичних книжок Г. Сербіна. Ось як пише про нього відомий рівненський поет, перший голова Рівненської обласної організації Спілки письменників України Олександр Богачук: «Хто знає Георгія Сербіна, той без перебільшення скаже: музикант від природи. Цього не заперечиш. Методика його хвилюючого слова – не випадкова, пульсує вона з глибини народної творчості, немов невидимі джерельця». А його побратим Володимир Грабоус оцінив твори Георгія Павловича коротко: «Його вірші прості

та щирі, в них живе той час, в якому жив поет і живе сьогодні».

Гортаю сторінки книжки і знаходжу цілі розсипи вдалих, неповторних авторських образів. Запам'ятовується, як «грається зранку Горинь з вітерцем», відчувається, як «вітер розчісує вербам волосся», думається про «Рівне – місто весни». Кожен його вірш – то окремія мікросвіт, вдала поетична метафора, гостре відчуття сьогодення.

Це книжка про любов до Поліського краю, до його мальовничої природи, трудівників, які оберігають і сумлінно працюють на цій землі. Спогади й роздуми під пером поета перетворилися на своєрідну подорож у минуле – до людей, яких він знав і шанував, до місць, у яких приємно бувати.

У більшості віршів Г. Сербін оспівує світле і чисте почуття кохання, торкається його найніжніших струн. «Любовчу» тему, як на мене, автор змальовує з усім щемом і тверезістю людини, яка все бачила на своєму віку, знає, що таке «зрада», «обман». Саме тому така поезія читається на одному подиху, вражає словом, художніми деталями.

Микола КРИВИЙ,
письменник, заслужений
журналіст України.